

»Bog se ju usmili! Ujeli so ju,« je izpregovorila ženica doli na senožeti, drgetaje na vsem životu. »Ujeli so ju, in Jernej je izgubljen... Kaj naj storim? Moj Bog, kaj naj storim? — O, da bi vedela vsaj za Jernejovo skrivališče!«

In Kosmačevka je sklepala roke in jih je vila v obupu. Vse prihodnje boli je že videla pred sabo, in groza jo je tresla. Videla je, kako uklepajo biriči njenega moža in oba sina ter jih ženó daleč, daleč. Sama bo pa ostala doma z obupom, bolestjo v duši... »Jezus Nazarenski, usmili se me!« so ponavljale njene brezbarvne, drgetajoče ustnice. »Usmili se me in ne daj, da omagam...«

Glasno so se pogovarjali biriči gori pri hlevu. Tuintam se je začul vesel in zadovoljen smeh, ki je vznemiril Kosmačevko še bolj. Kaj naj stori? Ali naj hiti naprej iskat Jernejovo skrivališče? Oj, saj ga ne najde sredi skalne divjine, nikoli ga ne najde! Zaman bo ves njen trud, zaman ves napor. Jernej je izgubljen, in nikoli več ga ne bo videla... In ženica je zastrmela nemo na tla. Po obrazu, prepadle in udrtem, so se ji ulile solze. Kaj naj stori? Kaj naj ukrene? — Pa se je zgenila kar naenkrat. Ozrla se je gor nad gozd, za katerim se je dvigal gol, rogljat vrh, in oči so se ji zasvetile.

»Orenček!« se ji je izvilo iz trpečih prs. Naglo se je obrnila, pa je hitela preko trave proti gozdu. Čutila ni več, da je stara. Navdajalo jo je upanje, in to upanje ji je lilo v utrujene ude novih moči. Dospela je do ozke steze, ki se je vila med mokrim grmovjem strmo navkreber.

»Orenček!« je zaklicala še enkrat. Potem pa je spela težko sopeč navkreber. Z drevja in grmovja so padale nanjo težke kaplje. Curljalo ji je še od obleke, in skozinskozi premočena ruta se je držala tesno njene glave. A ženica se ni zmenila za to. Hitreje, vedno hitreje je stopala kvišku in je sople težko... (Dalje.)

Le spavaj!

Rumeno listje z drevja pada,
od vseh strani k nam mraz leti,
a trop otožni drobnih pevcev
v toplejše kraje pet hiti.

Z gore pastir poganja čedo,
glasno v jesenski poje dan.
A tudi on utihne kmalu,
ko ga objame topli stan.

In ž njim utihne vsa narava,
miru, pokoja željna je.
Le spavaj sladko, da spomladi
zbudiš vsa prenovljena se.

Mokriški.

